

Прожектор

/Но понякога животът е свещ. Внимавай къде разпръскваш светлината си!/

Вратата се тресна и прозорците на стаята се разтресоха. Брат ми бързо мина по коридора и влезна някъде.

- Какво става? Ще счупиш прозорците! - силно раздразнена тръгнах след него. В коридора имаше капки кръв. Тъмночервена лепкава диря, която издаваше местонахождението на виновника. Банята! Почуках и бързо натиснах дръжката, но той се бе заключил.

-Как си Слав? Отвори да те видя!

-Изчезвай! - извика силно той. В гласът му, който отскоро мутира, тържествуваше гневът. Помислих си, че пак се е сбил в училище и тръгнах обратно към стаята.

Напоследък често го прави. Психологът му казва, че не приема развода на „нашите”. Не виждам причина за това, но хората сме различни. Клише, нали? В особена възраст е, наскоро навърши петнадесет.

Баща ни е мениджър на международна отоплителна фирма. Топло, а? Ама не. За мен си е дилър на лъжи. Работата му позволява да пътува. Често отсъстваше от дома. Така се запозна с нея. Втората му жена - Галя. С дълги като на жираф крака, орлови нокти, лъвска грива и завидна кравешка гръдна обиколка.

Развода бе бърз и безшумен. Майка ми просто подписа. Не поиска нищо. Не каза нищо. Сякаш даде автограф. Преместихме се да живеем в наследственото и жилище от баща и. Преди развода го даваха под наем. Сега големият ми свят е натикан в обща стая с брат ми.

Най-после брат ми излезе от банята. Тези зелени плочки ме подлудяват. Окото му бе притворено и синьо. Долната му устна бе толкова подута, че закриваше горната. Напомня ми за Галя. Хвърли на стола кървавата си тениска, преоблече се и излезе. Понечих да изкрещя зад гърба му „Кой ще изчисти това?”, но капките кръв заглушиха вика ми. Мълчанието е злато. Поредно клише. Обичам брат си. Естествено, че става въпрос за пари. Не, не за обичта ми към Слав. За баща ми и Галя говоря. Брат ми не е същият. Пречупен е. С подпис. Без дори да го бият по главата. Когато мастилото попие по листа вече си друг. Прецакан си. Вратата се отвори. Мама. Опитваше се да издуха кичур от дългата си руса коса, която дразнеше носа и. В ръцете си носеше тежка чанта от позната хранителна верига. Затвори врата с крак и се усмихна. Белият и костюм подчертаваше тънката и талия и открояваше сините очи. Същите като на брат ми. Имала е късметът да наследи генетичните характеристики на баба ми - висока и стройна. Криеше краката си единствено заради родилния си белег, на лявото бедро. Баща ми често се шегуваше за него, че са я жигосали, защото формата му бе като първата му буква П - Петър, баща ми. Когато Галя се запознава с него във Франция го наричала Питър. Игнорирайте последно прочетеното. Взах торбата и започнах да поставям покупки по местата им.

- Как мина днес училище?

- Спокойно, правихме контролна по български език. Мисля, че се справих добре - всъщност преписах от Иван, „зубърът” на класа. Напоследък имам пропуски. Слушам,

но не чувам. Учебният ми ден преминава като филм на Чарли Чаплин. Първи час-заглавие, последен-финални надписи. Промеждутъкът е стойка в гъста мъгла. Може би защото:

а/ влюбена съм в Иван /носи очила с четири диоптера и все още има пубертетски пъпки.
За Бога на седемнадесет сме!

б/ развода на родителите ми

в/ краката на Галя

- Роси, пак си някъде! - майка ми извади кутия течен шоколад и седна срещу мен.

- Голяма или малка? - двете лъжици потропваха в ръката и - Слави прибра ли се?

Малката. Избрах малката.

- Излезе с приятели - не вярвам в благородните лъжи. Превръщам се в измамник. Животът ми е реалити с прекалено много продуктово позициониране.

- Утре вечер организират събиране от университета. Ще закъснея. Мога да разчитам на вас, нали?

Майка ми е биолог. Не, не е от тези, които с часове се взират в броене на краката на стоножката. Преподавател е. Студентите я обичат. И да, има очила.

След час бяхме по леглата си. В просъница усетих как Слав се шмугва в стаята като добре обигран обирджия. Обичам брат си!

Алармата ме събуди. Нов ден, ново начало. Следва заглавие. Стойка. Финален надпис. Отново у дома. Гледам как си приготвя протеин. Ходи на фитнес. Линията, между това да се грижи за тялото си и да избива натрупаната си агресия, някъде е къса.

- Днес мама ще закъснее, искаш ли да отидем на кино?

- Гледал съм го - избоботи той, забърсвайки капка протеин от брадичката си. Убедена съм, че дори не знае програмата на киното.

- Отивам в стаята си, прави каквото искаш!

Сама. Отново сама. Телефонен звън бързо ме издърпва от мъртвото течение. Спасителят е Стефка. Седим на един чин от първи клас. Живее през няколко блока.

- Роси, в центъра са открили ново заведение, казват, че има танцьори. Брат ми е започнал там като охрана и каза, че ще ни пусне да влезем. Искаш ли да отидем? - всъщност той и е доведен брат. Завидно как някои хора приемат спокойно, като добре изстудена лимонада, промените в живота си. Какво пък, мама я няма, брат ми ме „отряза”.

- Дай ми час и съм пред входа.

Мисля, че прекалих с времето. Човек обува дънки и тениска за пет минути. Няма и причина да се „контя”, просто излизам със Стефка. Ново, старо, все пак си е обикновено заведение. Бях чувала, че е станало едно от най-вървежните в града и скоро ще имат програма с танцьори.

- Ехо - Стефка припикаше към мен. Супер! Добре, че се съгласи! От днес започва специалното шоу, масите са заети от седмици. Ние ще сме от първите, които ще го гледат. Представяш ли си какво ще кажат в училище...

И така въодушевено говореше, че не млъкна до центъра. Продължаваше да говори и ръкомаха. Този път на доведения си брат.

- Най-много час и излизате! Не искам да ме изгонят заради вас. Елате да ви заведе до масата, ще трябва да я освободите към десет.

Не е нещо особено, просто направено с пари. С много пари. Барманът умело подмяташе бутилка приготвяйки коктейл на твърде напудрена дама. В този момент един мъж и

налетя. Охраната бързо и умело го изведе навън. Може да е ново, но клиентите са си стари. Обичайните статистки и каскадьори. Просто сменени декори. В този момент на импровизираната сцена /предполагам за по-късно и дансинг/ се появи мъж с оскъдно облекло и запелтечи:

- Добър вечер на най-готините хора в този град! За вас тази вечер ще танцува бижутото от нашата колекция...най-добрата сред добрите... Посрещнете я с бурни аплодисменти...Перлата.

Мрак. Какво ли прави барманът? Светва прожектор. На сцената е самата Перла. Стефи още ръкопляска. Започва до болка позната песен на Дарън Хейс -, Insatiable”, любимата на баща ми. Перла е с оскъдно облекло. Има маска, която скрива лицето и. В ръката си държи ветрило от пера, с което прикрива долната част от тялото си. Раздвижва торса си и приковава погледите на всички към себе си. Някой подсвирна. Включиха втори прожектор. Тя бавно започна да отмества ветрилото от себе си, разкривайки дългите си красиви крака. Имаше само един недостатък. Родилно петно в формата на буквата П. Не вярвах на очите си. Искях да е сън. Да съм болна от някакъв вид дълбока деменция. В главата ми някой крещеше: „Господи, Слав!”

- Да тръгваме!

- Защо? Тъкмо стана интересно. Остани, има още време, нали майка ти я няма, какво ти пречи?

- Светлината! Прожекторът, свети!

Прибрах се на бегом. Точно във входа на блока осветлението изгасна. С треперещи ръце отключих вратата. В стаята ни имаше приглушена светлина, може би от телефон?! Слав бе запалил свещ. Не знаех дори, че имаме такава. Преди да легна го целунах. Той побърза да изтрие с ръка целувката от бузата си и се обърна към стената. Завих се под одеялото. Топлина. Свещта изгаряше и бавно тъмнината я превземаше. Мрак. Някой отключи. Познавам стъпките. Мама. На свои ред се обърнах към стената. Тя тихо влезе, целуна всеки от нас и затвори бавно вратата.

„Този, които свети със собствена светлина, не се притеснява от блясъка на другите”- за някой тя е прожектор, за други четвърт свещ, за щастливците...те, те просто я носят в себе си. Не изгарят и не зависят от електрическото разпределение. Моля се да съм от последните. Не, не за мен, а заради Слав!

Мария Венкова Сиракова, 17 год.
гр. Кърджали, СУ ”Йордан Йовков”, 11.а клас
ул.”Булаир” №18

Ментор: г-жа Роса Николова
email: rosi_pepita@abv.bg
тел: 0899714197